

mark. Nu ved vi alle, at regeringens mange festtaler og festskrifter ikke var troværdige.

Det er skæbnens ironi, at det blev regeringens egen opgave at gå bodsgang til befolkningen med en erklæring om, at det ikke går helt så godt alligevel. Der var ikke et øje tørt, da regeringen i sidste uge måtte erkende, at forbruget var blevet for stort og betalingsbalanceoverskuddet for lille.

Pressen og det sædvanlige vedhæng af socialistiske økonomer, ja, de var hurtige til at pege fingre ad den danske befolkning med påstanden om, at borgernes forbrug er blevet et overforbrug. I Fremskridtspartiet tror vi imidlertid ikke på regeringen. Vi kræver økonomisk trykthed for borgerne, en trykthed, der bedst opnås, når udviklingen er stabil.

Danskerne, ja, de ser sig nu bekymret om. Er det naboen, eller er det måske mig, der har brugt alt for meget? De fleste har ikke kunnet få øje på, hvori overforbruget består. De fleste kunne slet ikke forstå, at regeringens ministre nu pludselig var vrede over et øget forbrug. Var det ikke netop det, regeringen havde bedt befolkningen om? Var det ikke netop en fædrelandskærlig handling, hvis man brugte lidt ekstra, så folk kunne komme i job? Var det ikke selv samme regering, som ville bruge af betalingsbalancens overskud for at få skaffet flere i arbejde?

De fleste kunne som sagt ikke se, at det var lige præcis dem, der havde brugt for meget. De fik godt nok lidt flere og lidt større girokort ind ad brevsprækken, men det var som oftest, fordi regeringen og flertallet i Folketinget netop havde forhøjet en skat eller en afgift eller såmænd indført en ny grøn afgift. Men overforbrug, det har man ikke oplevet i de små hjem.

I Fremskridtspartiet får vi hundredvis af henvendelser fra folk, som bestemt ikke har overforbrug, men faktisk har lidt tab på regeringens politik gennem de senere år. De lever daglig i utrykthed med risikoen for nye skatter og afgifter. Fremskridtspartiet vil give dem trykthed med garanti for faldende skatter.

Nåh jo, familierne har jo været ude og købe nye biler. Det var regeringen, som først med en skrotningspræmie og senere med ændringer af afgiftsberegningen opfordrede danskerne til at skifte deres gamle, rustne, benzinslugende Lada ud med en ny, benzinekonomisk japaner. Men ærligt talt så kan regeringen da ikke være bekendt at klage. Jeg mener, to tredjedele af bilens pris går lige ned i skatteministerens sorte

kasse. Alene i registreringsafgift forventer regeringen i 1998 at tjene 17,6 mia. kr. mod 15,3 mia. kr. i 1996. Vi kan da godt lade være med at købe nye biler, men hvor vil skatteministeren så skaffe de penge fra?

Familierne må derfor melde hus forbi. Det er bestemt ikke de danske familier, som har haft et overforbrug. I øvrigt har de slet ikke penge til at lave et overforbrug. OECD har netop dokumenteret, at danske familier betaler verdens højeste skatter. Hele 63,5 pct. af familiernes indkomst går til skatter og afgifter, og så er der altså ikke mange penge tilbage til at lave et overforbrug for. Fremskridtspartiet er tilfreds med, at OECD har dokumenteret det, vi hele tiden har sagt, nemlig at danskerne betaler verdens højeste skatter. Fremskridtspartiet kræver vel-færd og trykthed med lavere skatter.

Spørger man så ude i butikkerne, om de har oplevet et overforbrug, så er svaret det samme, nemlig et nej. Dansk Handel & Service har da også meddelt i klartekst, at detailhandelen ikke har oplevet nogen forbrugsfest.

Nu er det jo selvfølgelig en brancheorganisation, og den kan derfor have haft skjulte motiver. Det er derfor nyttigt at læse Danmarks Statistiks opgørelse nr. 352 af 7. oktober dette år. Der oplyses det, at omsætningen i detailhandelen faktisk er faldet med 0,2 pct., og det kan vel næppe være definitionen på en forbrugsfest.

Den virkelige forklaring på vores økonomiske problemer skal derfor findes et helt andet sted. Regeringen bærer nemlig det fulde ansvar for, at vi har spist betalingsbalanceoverskuddet op, og at der er problemer med de offentlige finanser. Regeringen har ført en betontung socialdemokratisk politik til skade for vores samfund.

Det er således regeringens fulde ansvar, at der er blevet ansat 50.000 flere i den offentlige sektor. Alene for i år var prognosen, at der skulle ansættes 13.000. Det er i stedet for blevet til 26.000 flere offentligt ansatte, og de skal jo alle have et skrivebord, de skal alle have en computer og et fint kontor, alt sammen noget, der resulterer i et øget forbrug. Det koster penge, det koster rigtig mange penge.

Det er også regeringens ansvar, at der i øjeblikket bygges som aldrig før i det offentlige. Det giver nye milliardudgifter på trafikområdet, på kulturområdet og til andre luksusprestigebyggerier. Det koster penge, det koster rigtig mange penge.